

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΠΥΡ. ΜΠΙΛΑΛΗΣ (1915-†26.8.2000)

Σύγχρονος «κοσμοκαλόγηρος» και ιεραπόστολος, μέ ολοκληρωτική και ειλικρινή αφιέρωση στο Χριστό και την Ἐκκλησία Του, τήν Ἁγία Ὁρθοδοξία μας, υπῆρξε ὁ ἤδη μακαριστός Παναγιώτης Σπυρ. Μπιλάλης, μέλος τῆς Ἀδελφότητος «ΖΩΗ», ὅπου καί «ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ» τήν 26η Αὐγούστου, ἔπειτα ἀπό ὀλιγόμηνη ἀσθένεια ἐξ ἀδυναμίας καί γήρατος. Ἡ ἐξόδιος Ἀκολουθία του ἐψάλη τήν 28η Αὐγούστου στο Παρεκκλήσιο τῆς Ἀδελφότητος «ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος», ὅπου ἔγινε καί ἡ ταφή του, στή γνωστή Κατακόμβη τῆς Ἀδελφότητος.

Ὁ μακαριστός Παναγιώτης γεννήθηκε στο χωριό Μηλιές-Λάλα-Ἡλείας τό 1915 καί ἦταν τό 15ο τέκνο τῶν εὐσεβῶν γονέων του Σπυρίδωνος καί Αἰκατερίνης, μέ μεθεπόμενο καί τελευταῖο (17ο) τέκνο τόν ἤδη μακαριστό Ἱερομόναχο π. Σπυρίδωνα (1918-†1974), γνωστό συγγραφέα τῶν θεολογικῶν καί ὁμολογιακῶν βιβλίων του «Ὁρθοδοξία καί Παπισμός», «Ἡ αἵρεσις τοῦ filioque», «Οἱ Μάρτυρες τῆς Ὁρθοδοξίας» κ.ἄ., τά ὁποῖα ἐξέδωσε καί διαθέτει ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος». Μάλιστα ὁ μακαρ. Παναγιώτης ὑπηρέτησε πιστά τόν π. Σπυρίδωνα συγγράφοντα, ὅπως ὑπηρέτησε καί τούς ἄλλους Κληρικούς-Ἱερομονάχους ἀδελφούς του, τόν π. Εὐσέβιο (1902-†1982), ἀδελφό τῆς Ἰ. Μ. Πετράκη Ἀθηνῶν, καί τόν π. Εὐστάθιο (1906-†1996), παλαίμαχο ἱεροκήρυκα στήν Καρδίτσα Θεσσαλίας.

Ἦδη ὡς ἀπόφοιτος παλαιοῦ Γυμνασίου ὁ μακαρ. Παναγιώτης εἰσηλθε στήν Ἀδελφότητα «ΖΩΗ», ὅπου προηγήθηκε ὁ π. Εὐστάθιος ὡς φοιτητής Θεολογίας καί ἀκολούθησε ἐπίσης ὡς φοιτητής Θεολογίας καί ὁ π. Σπυρίδων. Καί οἱ τρεῖς ἀδελφοί υπῆρξαν μέλη τῆς Ἀδελφότητος «Ζωή» καί προσέφεραν πολλά. Ἰδιαίτερες σπουδές ὁ μακαρ. Παναγιώτης δέν ἔκαμε, ἀλλ' ἐργάσθηκε ὡς Κατηχητής καί Ὁμιλητής κυρίως μεταξύ τῶν νέων τῆς Χ.Ε.Ε.Ν. («Χριστ. Ἐνώσ. Ἐργαζ. Νεολαίας»), προσελκύσας καί ὠφελήσας πολλούς νέους, λόγω καί τοῦ πράου καί ταπεινοῦ χαρακτήρα του. Στήν Ἀδελφότητα τοῦ εἶχε ἀνατεθῆ ἡ διεύθυνση τοῦ Τμήματος τῆς Διεκπεραιώσεως τοῦ περιοδικοῦ «ΖΩΗ» καί τῶν λοιπῶν ἐντύπων, ὅπου υπῆρξε παράδειγμα ἐργατικότητας, ἀλλά καί ὑποδομῆς τῶν ἐκεῖ ἐργαζομένων, μάλιστα φοιτητῶν Θεολογίας, οἱ ὁποῖοι «ἀνεπαύοντο» σ' αὐτόν καί ἦταν ὁ ἄτυπος «Γέροντάς» τους.

Χωρίς ὑπερβολή καί κατά γενική ὁμολογία ὅσων ἐγνώρισαν τό μακαρ. Παναγιώτη ἐγγύτερα, υπῆρξε παράδειγμα καί ὑπόδειγμα λαϊκοῦ ἀσκητῆ, νηστευτῆ καί διακονητῆ

ὄλων μέ αὐταπάρνηση, ἐνῶ ταυτόχρονα ἀποσυρόταν καί προσευχόταν ἐπί ὥρες πολλές! Ποροσευχόταν μέ τίς ἐκκλησιαστικές προσευχές στό κελλί του καί παράλληλα προσευχόταν ἐπί ὥρες ἐπίσης μνημονεύοντας ἑκατοντάδες καί χιλιάδες ὀνόματα ζώντων καί κεκοιμημένων, πού εἶχε καταγράψει σέ τετράδια πολυσέλιδα.

Κατά τό τελευταῖο στάδιο τῆς ἀσθενείας του φαινόταν ὅτι δέν εἶχε δυνατότητα ἐπικοινωνίας καί ὁμιλίας, τρεφόμενος μέ σωλήνα. Τήν παραμονή ὅμως τῆς ἐκδημίας του καί κατά τή στιγμή τῆς συνηθούς νοσηλείας, ἄνοιξε τά μάτια του καί εἶπε ζωηρά: «Ἐγώ αὐριο φεύγω»!

Καί πράγματι, τήν ἐπομένη ἔφυγε ἀπό τά ἐπίγεια ἐκδημῶν στά οὐράνια σκηνώματα, ὅπου διέτριβε ὁ νοῦς του, ἀξιοθεῖς ὀσιακοῦ τέλους. Διότι ὄχι μόνο προεῖπε τήν ἡμέρα τῆς ἐκδημίας του, ἀλλά καί τό σκηνώμά του κατά τήν ταφή του, ἐπί 3 ἡμέρο ἄταφο, παρέμεινε εὐκαμπτό, ὅπως συμβαίνει στούς Μοναχοῦς, μάλιστα τούς Ἁγιορεῖτες.

Αἰωνία του ἡ μνήμη!

M.N.M.

Ἐφημ. «Χριστιανική», 28.9.2000, σ. 10

Ἡ ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ μας Ἁγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος.